

HET STATUUT VAN DE NIET-PROFESSIONELE SPORTBEOEFENAAR.

Inleiding.

Op 12 september 1996 verscheen in het Belgisch Staatsblad de tekst van het nieuwe Vlaamse decreet tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar van 24 juli 1996. Dit decreet dat van kracht is sedert 1 januari 1997 zal het sportlandschap in Vlaanderen grondig beïnvloeden, het is dan ook voor elke sportfederatie, sportvereniging en sportbeoefenaar van fundamenteel belang.

De voorloper van dit nieuwe decreet was het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar. Dit decreet voorzag reeds dat de niet-betaalde sportbeoefenaar jaarlijks van club mocht veranderen en bood de sportbeoefenaar reeds een aantal waarborgen. Nochtans had dit decreet een groot aantal nadelen; de vrijheidsprocedure die gevoerd diende te worden was zeer formalistisch en nam enkele maanden in beslag, het decreet hield geen absoluut verbod in om opleidingsvergoedingen te vragen en er waren geen directe controle- of strafmaatregelen voorzien waardoor de waarborgen van het decreet niet konden worden afgedwongen.

De bedoeling van het nieuwe decreet is om aan de vrijetijds-sportbeoefenaar, die op niet-professionele basis zijn sport beoefent, een statuut te geven dat zijn fundamentele rechten regelt. Het decreet heeft echter niet de bedoeling om de rechtsverhouding tussen de sportbeoefenaar en zijn vereniging in al zijn facetten te regelen.

De decreetgever wenst duidelijk dat de fundamentele rechten van de sportbeoefenaar die in het decreet zijn voorzien in alle omstandigheden gerespecteerd worden. In tegenstelling tot het decreet van 25 februari 1975 worden een aantal specifiek omschreven controle- en sanctiemaatregelen in het decreet opgenomen zodanig dat de overheid te allen tijde de waarborgen die voorzien zijn voor de sportbeoefenaar kan afdwingen.

Dit decreet is niet totaal onverwacht tot stand gekomen. De laatste jaren werden met betrekking tot het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar steeds meer juridische betwistingen aanhangig gemaakt bij de rechtbanken. Vele niet-betaalde sportbeoefenaars hebben lange en kostelijke procedures moeten voeren om hun fundamentele rechten af te dwingen. Bij de opstelling van de tekst werd dan ook rekening gehouden met deze nationale en internationale rechtspraak.

De hoop bestaat nu dat door dit nieuwe decreet een groot aantal gerechtelijke procedures zullen overbodig worden en dat zowel de sportfederaties als de sportverenigingen en de sportbeoefenaars dit decreet ten volle zullen naleven.

1. Toepassingsgebied van het decreet.

Het decreet is enkel van toepassing op de niet-professionele sportbeoefenaar die zich voorbereidt op een sportmanifestatie of die deelneemt aan een sportmanifestatie.

Wie is een niet-professionele sportbeoefenaar ?

Het is de sportbeoefenaar die zich voorbereidt op of deelneemt aan een sportmanifestatie maar die niet verbonden is door een arbeidsovereenkomst afgesloten in het kader van de wet van 24 februari 1978 betreffende de arbeidsovereenkomst voor betaalde sportbeoefenaars.

Het gaat hier dus om :

- Sportbeoefenaars (liefhebbers) die geen enkele vergoeding ontvangen voor het beoefenen van hun sport.
- Sportbeoefenaars (liefhebbers) die een vergoeding ontvangen van hun vereniging die dient om hun eventuele kosten te dekken.
- Sportbeoefenaars die als werknemers verbonden zijn met een vereniging d.m.v. een arbeidsovereenkomst en die jaarlijks minder verdienen dan 520.116,-fr. bruto (1997).
- Sportbeoefenaars die als zelfstandigen hun sport beoefenen, ongeacht hun inkomsten.

Het decreet is niet van toepassing op trainers, scheidsrechters of op beheerders van sportverenigingen, voor zover ze deze functie niet combineren met eigenlijke sportbeoefening.

In tegenstelling tot het oude decreet op de niet-betaalde sportbeoefenaar wordt nu duidelijk afgebakend wie een niet -professionele sportbeoefenaar is. De afbakening is afgelijnd en alle sportbeoefenaars vallen nu ofwel onder dit statuut ofwel onder het statuut van de betaalde-sportbeoefenaar, geregeld bij wet van 24 februari 1978. Er bestaat dus geen tussencategorie meer.

Wat is een sportmanifestatie ?

Het is elk initiatief tot sportbeoefening met recreatieve, competitieve of demonstratieve doeleinden in georganiseerd verband. Deze bepaling moet in de ruimst mogelijke zin geïnterpreteerd worden.

Sportbeoefenaars die individueel een sport beoefenen, zonder aangesloten te zijn bij een vereniging of een federatie, vallen niet onder de toepassing van dit decreet.

Het initiatief tot sportbeoefening kan zowel uitgaan van sportverenigingen, sportfederaties, als eenmalige organisatoren ..., ongeacht hun juridische structuur of ze nu feitelijke verenigingen zijn of verenigingen met rechtspersoonlijkheid.

Waar en op wie is het decreet van toepassing ?

Het decreet is van toepassing :

- Op alle sportmanifestaties en voorbereidingen daartoe, die plaatsvinden in het Nederlandse taalgebied. (dus Vlaanderen)
- Op al diegenen die in het Nederlandse taalgebied als niet-professionele sportbeoefenaar actief zijn ongeacht of het nu een Vlaming, Waal, Brusselaar of buitenlander is.
- Op alle sportfederaties en sportverenigingen die hun maatschappelijke zetel of hun exploitatiezetel in het Nederlandse taalgebied hebben.
- Op alle sportfederaties en sportverenigingen die hun maatschappelijke zetel of exploitatiezetel buiten het Nederlandse taalgebied hebben, maar die betrokken zijn bij het organiseren van sportmanifestaties in het Nederlandse taalgebied.
- Op alle sportfederaties en sportverenigingen in Brussel, die wegens hun activiteiten moeten worden beschouwd als uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap.

Opmerking : Om tot een volledig sluitende toepassing te komen in Brussel zullen de nodige samenwerkingsakkoorden met de bevoegde instanties moeten gesloten worden om deze regels afdwingbaar te kunnen maken voor alle sportbeoefenaars.

2. De drie fundamentele waarborgen die het decreet biedt aan de niet-professionele sportbeoefenaar.

1ste fundamentele waarborg :

de jaarlijkse vrijheidsregeling van de sportbeoefenaar

Principe.

De niet-professionele sportbeoefenaar kan de overeenkomst tussen hem en zijn sportvereniging jaarlijks beëindigen. Wanneer hij zijn overeenkomst verbreekt wordt het lidmaatschap met de betrokken vereniging opgezegd.

Procedure.

Enkel de niet-professionele sportbeoefenaar kan de overeenkomst tussen hem en zijn vereniging beëindigen. Het initiatief kan dus niet uitgaan van de vereniging zelf, tenminste niet op de manier die in het decreet is omschreven. De opzeg gebeurt op straffe van nietigheid bij een tussen 1 juni en 30 juni ter post aangetekende brief aan de opgezegde sportvereniging en aan de sportfederatie. De poststempel van de aangetekende brieven gelden als bewijs van verzending. Deze brieven hebben uitwerking op 1 juli daaropvolgend.

Praktische aspecten van de opzegprocedure.

De hierboven vermelde opzegprocedure werd zeer eenvoudig gehouden. De enige vormvoorwaarden die de sportbeoefenaar moet naleven bestaan er in dat hij binnen een bepaalde periode twee aangetekende brieven moet versturen, één naar zijn vereniging en één naar zijn federatie. De sportbeoefenaar is niet verplicht om zijn opzegging te motiveren, hij moet in de opzegbrief dan ook niet vermelden bij welke vereniging hij het volgende seizoen gaat spelen.

Aan de federaties wordt gevraagd om type-opzegbrieven ter beschikking te stellen van de sportbeoefenaars of een model in het bondsblad te laten publiceren.

Er moet opgemerkt worden dat de sportbeoefenaar slechts éénmaal per jaar gebruik kan maken van zijn recht om de overeenkomst van lidmaatschap op te zeggen. Het is dus uitgesloten dat een sportbeoefenaar tijdens de periode van 1 juni tot 30 juni een tweede maal zijn overeenkomst zou opzeggen. vb. opzeg bij club A op 2 juni, ondertekening van een nieuw lidmaatschap bij club B op 8 juni, verbreking van de overeenkomst met club B op 25 juni, heraansluiting bij club C op 4 juli.

Gevolgen van de opzeg.

De gevolgen van deze nochtans eenvoudige procedure zijn van fundamenteel belang voor de sportbeoefenaar, hij is namelijk vrij om vanaf 1 juli bij een andere club zijn sport te gaan beoefenen.

De sportverenigingen en sportfederaties hebben geen verweer tegen een regelmatig gedane vrijheidsaanvraag en hebben de verplichting om alle gevolgen ervan te erkennen.

De niet-professionele sportbeoefenaar blijft van de vrijheidswaarborg genieten ook als hij een overeenkomst als betaalde sportbeoefenaar zou wensen af te sluiten met zijn nieuwe club.

Wanneer de sportverenigingen of sportfederaties weigeren de gevolgen te erkennen van de vrijheidsaanvraag kan dit eventueel aanleiding geven tot administratieve sancties en indien deze geen oplossing bieden zelfs tot strafrechtelijke sancties. (zie verder)

Aan de federaties wordt toegelaten om een einddatum te bepalen binnen dewelke de sportbeoefenaars terug dienen aangesloten te zijn bij een nieuwe club, dit teneinde competitievervalsing tegen te gaan. Om echter een maximale sportbeoefening mogelijk te maken wordt aan de federaties gevraagd om de spelers zo lang mogelijk toe te laten zich aan te sluiten bij een club van hun keuze.

Opmerkingen.

1. Op verzoek van een sportfederatie kan de Vlaamse regering de opzegperiode aanpassen aan de behoeften van de betrokken sporttak, voorzover de nieuwe opzegperiode ten minste één maand bedraagt. Dit teneinde er voor te zorgen dat de opzegperiode valt op het einde van het sportseizoen. Deze aanvraag dient gericht te worden aan de Minister van Cultuur Welzijn en Gezin, Martelaarsplein 7 te 1000 Brussel.
2. De sportverenigingen of sportfederaties die in het kader van het decreet van 1975 reeds een aanpassing hebben gekregen van de opzegperiodes, blijven deze aangepaste periodes behouden, met dien verstande dat de begindatum van de opzeggingstermijn onveranderd blijft en dat vanaf dan de absolute duur van de aansluitende periodes in overeenstemming wordt gebracht met het bepaalde in artikel 3 §1 van het decreet, dus minimaal één maand bedraagt.

Praktisch voorbeeld :

Een afwijking werd gevraagd volgens het decreet van 25.02.75. :

- vrijheidsperiode 1 maart tot 30 april
- verzetsperiode 1 mei tot 31 mei
- de speler is vrij na uitspraak van de verzoeningscommissie

Dit wordt volgens het decreet van 24.07.96. automatisch aangepast als volgt :

- vrijheidsperiode 1 maart tot 31 maart
- de speler is vrij op 1 april

Het oude decreet van 1975 voorzag reeds de jaarlijkse opzeggingsmogelijkheid, deze kon zowel uitgaan van de sportbeoefenaar als van de sportvereniging zelf. In het oude decreet beschikte de sportbeoefenaar over een periode van twee maanden om zijn vrijheidsaanvraag in te dienen, daarna had de sportvereniging gedurende 1 maand het recht om verzet aan te tekenen. De daarop volgende procedure van verzoening voor de verzoeningscommissie was de volgende formele stap, die echter weinig inhoudelijke waarde had. Het nieuwe decreet heeft deze zware en dikwijls lange procedure afgeschaft en heeft voorzien in een korte, duidelijk afgebakende termijn binnen de welke de sportbeoefenaar zijn vrijheid kan aanvragen. Belangrijk is dat de mogelijkheid om verzet aan te tekenen afgeschaft wordt en dat bijgevolg de verenigingen en de sportbeoefenaars niet meer dienen te verschijnen voor de verzoeningscommissie.

2de fundamentele waarborg :

het absolute verbod om vergoedingen te betalen naar aanleiding van de beëindiging van de overeenkomst of gekoppeld aan de overgang naar een andere vereniging.

Gelet op het belang van deze bepaling wordt de volledige tekst van het decreet (artikel 3 § 2) nogmaals in herinnering gebracht :

“De betaling van enige vergoeding onder welke vorm of benaming dan ook, bij de regelmatige beëindiging van een overeenkomst tussen een niet-professionele sportbeoefenaar en zijn sportvereniging, naar aanleiding van of gekoppeld aan de overgang van de niet-professionele sportbeoefenaar van de opgezegde sportvereniging naar een andere vereniging, is verboden. Dit is evenzeer het geval wanneer de niet-professionele sportbeoefenaar zijn overeenkomst regelmatig beëindigt om naar een andere sportvereniging over te gaan en daar een professioneel statuut aanneemt.”

De tekst van het decreet is dus duidelijk, er mag geen enkele vergoeding betaald worden. Opleidingsvergoedingen, transfersommen of welke betalingen ook, gebonden aan de individuele aansluiting of opzegging van het lidmaatschap van een niet-professionele sportbeoefenaar bij een sportvereniging, kunnen op geen enkel ogenblik de vrijheid van aansluiting van de niet-professionele sportbeoefenaar belemmeren of betwistingen doen ontstaan. De recente Belgische rechtspraak en het Bosman arrest zijn duidelijk.

Het is de verenigingen en federaties dus ook verboden om nog “administratieve vergoedingen” te vragen voor de kosten die zij dragen om de overgang administratief te verwerken. De federaties moeten ervoor zorgen dat de jaarlijkse lidgelden volstaan om de kosten voor werking van de clubs en de federatie te dragen.

In tegenstelling tot het oude decreet wordt nu duidelijkheid geschapen rond de al dan niet toelaatbaarheid om transfersommen of opleidingsvergoedingen te vragen. Het oude decreet hield geen absoluut verbod in om deze vergoedingen te vragen, wat dan ook in de praktijk betekende dat dermate hoge opleidingsvergoedingen werden gevraagd dat de vrije overgang van de sportbeoefenaar in het gedrang kwam .

3de fundamentele waarborg :

eigen reglementeringen van de sportverenigingen en federaties mochten voldoen aan de vereisten van het decreet.

Mits eerbiediging van het decreet kunnen de sportverenigingen of de sportfederaties bijkomende bepalingen in hun huishoudelijke reglementen inschrijven die bijkomende of andere vrijheidsmogelijkheden aan de niet-professionele sportbeoefenaar bieden. Zo kan men voorzien in ruimere periodes, onbeperkte vrijheidsmogelijkheden of andere vormen van vrijheidsverwerving. Ook kunnen de sportfederaties bepaalde systemen in hun reglementen inschrijven die de verdeling van de inkomsten tussen de sportverenigingen organiseren of tot doel hebben een verantwoorde jeugdopleiding te stimuleren. Op geen enkel ogenblik mag er in dergelijke systemen een verband bestaan tussen de regelmatige beëindiging van een overeenkomst en de aansluiting bij een nieuwe sportvereniging door de

sportbeoefenaar en het betalen van een vergoeding, het nemen van een licentie of het storten van een geldsom in een fonds.

3. De vijf specifieke waarborgen die het decreet biedt aan de niet-professionele sportbeoefenaar.

1ste waarborg :

Reglementen of overeenkomsten die de rechten van de niet-professionele sportbeoefenaar aantasten of hem zwaardere verplichtingen opleggen zijn verboden.

2de waarborg :

Sportbeoefenaars jonger dan 18 jaar kunnen zich slechts verbinden met een sportfederatie of sportvereniging mits het geschreven akkoord van de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige.

3de waarborg :

Concurrentiebedingen worden als niet-geschreven beschouwd. Een concurrentiebeding is een beding dat aan de niet-professionele sportbeoefenaar verbiedt om zich gedurende een bepaalde periode, of binnen een bepaald gebied aan te sluiten bij een al dan niet welomschreven vereniging of bij een andere sportfederatie. Deze bedingen zijn strijdig met het doel van het decreet namelijk de aanmoediging van de sportbeoefening in het algemeen, en dit met de ruimst mogelijke vrijheid voor de niet-professionele sportbeoefenaar.

4de waarborg :

Arbitrageovereenkomsten die afgesloten worden vóór het ontstaan van het geschil zijn verboden. Deze arbitrageovereenkomsten, ook scheidsrechterlijke bedingen genoemd, zijn overeenkomsten waarbij een conflict ter beoordeling wordt voorgelegd aan scheidsrechters die aangesteld worden door de respectievelijke partijen. Deze scheidsrechters stellen een derde scheidsrechter aan die over deze zaak een bindend oordeel dient te vellen. De partijen zijn verplicht zich bij het oordeel van de scheidsrechter neer te leggen. Op die manier wordt het geschil onttrokken aan de gewone rechter. Na het ontstaan van het geschil kunnen de partijen wel overeenkomen om het geschil aan een scheidsrechter voor te leggen.

Deze vier waarborgen zijn niet nieuw en waren reeds voorzien in het decreet van 25.02.1975 op de niet-betaalde sportbeoefenaar.

5de waarborg :

Een informatieplicht ten voordele van de niet-professionele sportbeoefenaar omtrent de waarborgen die het decreet biedt wordt opgelegd aan de sportverenigingen en sportfederaties.

De taken van de sportverenigingen en sportfederaties bij de aansluiting van een lid of bij de wijziging van de reglementering:

- De sportfederaties en de sportverenigingen hebben de plicht om bij de aansluiting van een lid, op de keerzijde van de aansluitingskaart te vermelden waar en hoe de volledige reglementen van de sportvereniging kunnen worden geraadpleegd.
- Het nieuwe lid krijgt bij zijn aansluiting een bondige samenvatting van de reglementen van de federatie inzake :
  - 1) de vrijheidsregeling, met inzonderheid de bij de vrijheidsaanvraag na te leven opzegperiode
  - 2) de disciplinaire maatregelen, t.t.z. de tuchtregeling zoals hierna beschreven
  - 3) de afgesloten verzekeringsovereenkomsten, inzonderheid inzake ongevallen en aansprakelijkheidsovereenkomsten, afgesloten ten behoeve van de sportbeoefenaar
  - 4) de waarborgen die het decreet op de niet-professionele sportbeoefenaar biedt.
- Indien wijzigingen optreden aan de hierboven aangehaalde reglementering dienen deze schriftelijk medegedeeld te worden aan alle sportbeoefenaars.

Er wordt aangeraden om op een bondige maar klare wijze, bijvoorbeeld onder de vorm van een brochure, de hierboven aangehaalde reglementering uiteen te zetten aan de aangesloten sportbeoefenaars.

Het initiatief ligt hier bij de sportverenigingen en federaties; er moet worden opgemerkt dat het niet volstaat om deze gegevens in het bondsblad op te nemen wanneer dit blad niet rechtstreeks aan de betrokken sportbeoefenaars zou worden opgestuurd, of dat men zich zou moeten abonneren op dit blad.

Wat de wijzigingen betreft die schriftelijk dienen meegedeeld te worden door de federaties aan de sportbeoefenaars wordt aan de federaties toegelaten dat zij om kosten te besparen een systeem van informatieverspreiding uitwerken dat via de lokale clubs verloopt en waarbij de wijzigingen door de secretaris van de lokale club worden overgemaakt aan de aangesloten leden.

Dit systeem dient dan wel lokaal te worden opgevolgd (vb. tekenen van een register) zodanig dat er achteraf geen bewijsproblemen rijzen.

4. De tuchtregeling.

Het is van essentieel belang dat de discipline binnen het verenigingsleven wordt uitgeoefend met respect voor de rechten van de sportbeoefenaar. Artikel 8 van het decreet somt de essentiële elementen op waaraan een tuchtrechtelijke procedure moet voldoen opdat de rechten van de verdediging zouden gerespecteerd worden binnen de sportfederaties- en verenigingen.

Er werd op toegezien dat deze bepalingen gelijkaardig zijn met de vereisten die in het decreet van 27 maart 1991 inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening aan de sportverenigingen worden opgelegd. Op deze wijze zijn de instructies die aan de sportverenigingen vanuit de verschillende domeinen gegeven worden gelijklopend. De door de federaties en verenigingen uit te werken tuchtprocedure in het kader van dit decreet doet geen afbreuk aan de reeds bestaande tuchtprocedure in het kader van het decreet op de medisch verantwoorde sportbeoefening.

Om elk dispuut te vermijden is bepaald dat de tuchtrechtelijke voorschriften van dit decreet en van het decreet inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening naast elkaar blijven bestaan.

De waarborgen die de sportfederaties en sportverenigingen dienen na te leven bij het opstellen van hun tuchtprocedure zijn van primordiaal belang wanneer men er voor wil zorgen dat de tuchtrechtspraak onafhankelijk en onpartijdig verloopt. Indien deze waarborgen niet worden nageleefd is de kans zeer groot dat de tuchtuitspraak door de gewone rechtbanken vernietigd wordt en dat de sportbeoefenaar de door het tuchtcollege van de federatie genomen beslissing naast zich neer legt.

Indien de federatie of de vereniging kan aantonen dat wel degelijk met al de in artikel 8 opgenomen tuchtrechtelijke bepalingen werd rekening gehouden zal de rechtbank zich meestal beperken tot een toetsing van deze principes aan de uitspraak van het tuchtcollege.

Er wordt met aandrang gevraagd aan de sportverenigingen en sportfederaties om de tuchtprocedures die zeer vaak op jeugdige sportbeoefenaars zijn gericht aan te passen aan de leeftijd van de betrokkenen. Daar waar kinderen in de procedure betrokken zijn moeten de formele- en angstaanjagende procedures aangepast worden en toegankelijker worden gemaakt.

5. Controle en strafmaatregelen.

Zoals reeds in de inleiding vermeld, heeft de decreetgever gewenst om één van de grote nadelen van het decreet van 25 februari 1975 op te vangen door in een ruim instrumentarium te voorzien van controle- en strafmaatregelen. De overheid heeft ervoor gezorgd dat zij enerzijds preventief kan toezien op de naleving van het decreet en anderzijds kan optreden via een systeem van administratieve sancties of zelfs - als ultieme reactie - strafrechtelijke sancties kan gebruiken.

1) De inspectieteams, taken en bevoegdheden.

De Vlaamse regering zal kortelings de Bloso-ambtenaren aanduiden die in het bijzonder bevoegd zijn om toezicht uit te oefenen op de uitvoering van dit decreet. Deze ambtenaren zullen inspectieteams vormen die de praktische toepassing van het decreet moeten controleren.

De sportverenigingen en de sportfederaties zullen van zodra de Bloso-ambtenaren werden aangeduid door de Vlaamse regering, een schrijven ontvangen waarbij de taken, de werkwijze en de bevoegdheden van deze ambtenaren worden toegelicht.

2) De voorziene administratieve sancties.

Wanneer vastgesteld zou worden dat een sportvereniging of een sportfederatie één of meer bepalingen van het decreet niet respecteert, zal zij een aanmaning krijgen van de Vlaamse regering om de bepalingen van het decreet ten volle na te leven, zij zal daartoe naar gelang van het geval een termijn krijgen gaande van acht dagen tot zes maanden.

De Vlaamse regering kan na advies van de Hoge Raad voor de Sport, aan elke sportvereniging of sportfederatie die binnen de gestelde termijn geen gevolg geeft aan de bedoelde aanmaning, één of meer sancties opleggen, nadat de vereniging of federatie de gelegenheid heeft gekregen om haar standpunt te verantwoorden en zich te verdedigen.

Gelet op het belang voor de sportfederaties en de sportverenigingen worden hierbij de sancties opgesomd zoals ze in artikel 10 van het decreet zijn opgenomen;

- 1° de verplichte openbaarmaking, op kosten van de sportvereniging of van de sportfederatie, van de aanmaning en in voorkomend geval van de hierna genoemde sancties. Dit dient te gebeuren door aanplakking op de door de Vlaamse regering te bepalen plaatsen en door opname in minstens vijf kranten of weekbladen die zij aanwijst;
- 2° het verbod dat onverschillig welk openbaar bestuur gedurende een periode van ten hoogste drie jaar volgend op de sanctie, subsidies van welke aard ook zou toekennen aan de sportvereniging of de sportfederatie;
- 3° het verbod voor de sportvereniging of de sportfederatie om gedurende een termijn van minstens één maand en hoogstens zes maanden sportmanifestaties te organiseren binnen het geheel of een gedeelte van de Vlaamse Gemeenschap;
- 4° het opleggen van een geldboete die naargelang van het geval per overtreding kan variëren van 10.000,-fr. tot 100.000,-fr. voor een sportvereniging, en van 100.000,-fr. tot 1.000.000,-fr. voor een sportfederatie.

3) De voorziene strafsancties.

Daar waar de administratieve sancties de overheid de mogelijkheid bieden om zich te richten tot de sportverenigingen en de sportfederaties, voorziet artikel 11 van het decreet als ultimum remedium in de strafbaarstelling van de individuele overtreders van het decreet.

Gelet op het belang voor de sportfederaties en de sportverenigingen hierbij de tekst van het decreet :

Met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van zesentwintig tot tweeduizend frank of met één van die straffen alleen worden gestraft :

- 1° De personen die wettelijk, statutair of feitelijk bevoegd zijn om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen en die weigeren de gevolgen te erkennen van de regelmatig ingestelde procedure tot beëindiging van de overeenkomst tussen de sportbeoefenaar en zijn sportvereniging zoals bepaald in artikel 3 §1 van het decreet.
- 2° De personen die wettelijk, statutair of feitelijk bevoegd zijn om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen en die het verbod tot het betalen van enige vergoeding, in welke vorm of benaming ook, genoemd in artikel 3 §2 van het decreet overtreden.
- 3° De personen die wettelijk, statutair of feitelijk bevoegd zijn om de sportvereniging of de sportfederatie te vertegenwoordigen en die zich schuldig maken aan het niet toestemmen in, het misleiden van of het zich verzetten tegen het toezicht zoals bepaald in artikel 9 van het decreet.

Poging tot één van de wanbedrijven wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en met een geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank of met één van die straffen alleen.

In geval van herhaling binnen twee jaar vanaf de datum waarop de veroordeling wegens een wanbedrijf in kracht van gewijsde is getreden, worden de straffen verdubbeld.

6. Conclusie.

Met het decreet op de niet-professionele sportbeoefenaar heeft de decreetgever getracht om op een duidelijke en eenvoudige wijze de sportbeoefenaar te beschermen wanneer deze wenst deel te nemen aan het georganiseerde sportleven in Vlaanderen.

Tot 31 december 1996 kon de amateur-sportbeoefenaar, in de ruimste zin van het woord, zich enkel baseren op het decreet op de niet-betalde sportbeoefenaar dat meer dan 20 jaar oud was en dat een groot aantal lacunes vertoonde. Daarenboven werd dit decreet in al die jaren door een aantal grote sportfederaties niet nageleefd.

Voor de sportbeoefenaar bleef er vaak niets anders over dan zijn fundamentele rechten te laten afdwingen via de gewone rechtbanken. Reeds jaren was de Belgische rechtspraak -en rechtsleer eenduidig op het vlak van de erkenning van een aantal fundamentele rechten van de sportbeoefenaar. Nochtans bleven een aantal federaties en verenigingen halsstarrig deze rechten schenden.

Door de uitspraak van het Europese Hof van Justitie in de zaak Bosman werd daarenboven een einde gesteld aan de tot dan toe gevoerde transferpolitiek die de sportbeoefenaar verbond aan zijn vereniging en die vaak aan de verenigingen toeliet om de sportbeoefenaars als koopwaar te behandelen.

Gehoopt kan worden dat dit decreet het evenwicht tussen de sportbeoefenaar, de sportvereniging en de sportfederatie kan herstellen en dat er een einde komt aan de vloed van juridische procedures in de sportwereld.

Dit decreet moet er voor zorgen dat de betrokken partijen bij het sportgebeuren harmonieus kunnen samenwerken en zich ten volle kunnen concentreren op hun voornaamste doelstelling, namelijk de uitbouw en de bevordering van het sportleven in Vlaanderen.